

Trận đánh đầu tiên vào thủ đô Hà Nội

Tác Giả: John McCain (Địch gia NHL)

Thứ Bảy, 05 Tháng 3 Năm 2011 06:09

Tôi chuẩn bị cho chuyến oanh tặc miền Bắc Việt Nam lần thứ 23 của tôi sáng sớm.

Đó là trận đánh đầu tiên vào thủ đô của địch, Hà Nội. Mục tiêu của chúng tôi là nhà máy nhiệt điện ở gần một cái hồ gần thành phố. Trên độ cao khoảng 9000 feet, khi chúng tôi chuyển hướng vào phía trong thành phố để tìm mục tiêu thì đèn báo động loé sáng và tín hiệu báo có radar địch bắt đầu vang lên lần đầu tiên tôi phải tắt nó đi. Tôi đã nhìn thấy khói và bị bắt lên một đợt nhiễu nhiễu đám mây không khi hạ tầng đất đai không bắn vào chúng tôi. Chúng tôi càng tìm kiếm mục tiêu, hệ thống phòng không càng ác liệt hơn. Tôi nhìn ra mục tiêu chính như một cái hồ nhỏ và tôi nhào ngay xuống đó vừa lúc tín hiệu báo động ngừng kêu để báo cho tôi biết là họ tìm kiếm đang lao vào tôi.

Tôi biết là phải cho máy bay lẩn vòng ra phía ngoài và dùng thao tác tránh né – bay "luồn lách" theo cách nói của các phi công – nhiễu chính đó là lúc tôi sắp thả bom, và nếu tôi bay luồn lách thì tôi sẽ không bao giờ có thời gian, và chắc chắn là cũng không có cơ can đảm để bay trở lại mục tiêu, một khi tôi thoát được qua hỏa tiễn đó. Như vậy là tôi ở độ cao 1000 mét, tôi thả quả bom, rồi tôi kéo cabin lái trở lại để bắt đầu cho máy bay vọt thẳng lên một độ cao an toàn hơn.

Trong giây phút chớp nhoáng, trước khi máy bay bắt đầu phản ứng thì quả hỏa tiễn đã thả tung một cánh máy bay bên phải. Tôi biết là máy bay của mình đã bị hỏa tiễn bắn trúng. Chỉ có máy bay A-4 của tôi đang bay với tốc độ khoảng 900 cây số/giờ, đã lao nhanh xuống một đợt theo vòng xoáy tròn. Khi bị trúng hỏa tiễn, tôi đã phản ứng một cách máy móc là vấp lấy và kéo cái cabin bắt của ghế ngồi. Tôi bị đập vào máy bay làm gãy cánh tay trái, ba chiếc của cánh tay phải, đầu gối phải và ngã đi. Nhưng ngay khi ngã xuống nói rằng cái dù của tôi chắc chắn là tôi rất may xuống gần nông trường Trúc Bạch.

Đang bay trên ngọai không khoảng 25 ki-lô, tôi chìm xuống đáy hồ, và cảm thấy bên cạnh chân còn lạnh của tôi. Tôi không hề cảm thấy đau khi chạm đáy hồ, và tôi không hiểu tại sao tôi

Trận đánh đầu tiên vào thủ đô Hà Nội

Tác Giả: John McCain (Di&ch gia NHL)

Thứ Bảy, 05 Tháng 3 Năm 2011 06:09

không thể dùng cánh tay để kéo cái chốt áo của tôi. Tôi liền bị chìm xuống đáy hồ một lúc ngắn ngủi. Khi chạm đáy hồ lần thứ hai, tôi đã cố gắng ngẩng đầu nhưng cái áo của tôi bám chặt cách dùng răng để kéo cái chốt của nó ra. Sau đó tôi liền bị bắt thả xuống nước. Lần thứ hai bị chìm thì tôi cố gắng kéo lên bằng cách ngoi lên cái sào tre. Một đám đông khoảng vài trăm người Việt Nam bao quanh tôi, bắt tôi ra, kéo tôi vào một chiếc thuyền, đá và đánh tôi.

Sau khi quần áo và trang bị của tôi bị lấy ra hết, tôi thấy đau nhói ở đầu gối bên phải. Tôi nhìn xuống thì thấy cái bàn chân phải của tôi nằm ngay cạnh đầu gối bên trái của tôi một góc 90 độ. Tôi bắt đầu kêu lên: "Trời ơi! Cái chân của tôi!" Một người nào đó đã dùng báng súng phang mạnh vào tôi làm xẹp vai của tôi xuống. Một người khác thì dùng lưỡi lê đâm vào mắt cá chân và háng của tôi. Một người đàn bà, có thể là vợ tôi, đã cố gắng thuyết phục đám đông không nên hành hạ tôi thêm nữa. Sau đó bà lấy dùng các thanh tre để kê chân và cánh tay phải của tôi. Tôi cảm thấy đôi chút như nhóm khi chiếc xe tải của quân đội tôi bị chặn bởi họ.

Một người lính dắt tôi vào cái cồng, mang lên xe tải và lái đi vài khu phố tới một nhà tù được xây dựng theo kiểu Pháp, đó là Hồ Lò mà tù binh chúng tôi gọi là khách sạn Hilton Hà Nội. Khi cánh cửa sắt được đóng lại vang lên tiếng loảng xoảng phía sau tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy khiếp sợ ghê gớm như vậy. Hôm đó là ngày 26 tháng 10, năm 1967. Lúc đó tôi 31 tuổi, và là thiểu tá Hải quân Hoa Kỳ khi máy bay của tôi bị bắn rơi. Suốt hai tuần, thanh niên trong dòng họ tôi được dạy dỗ để ra chiến trường với tư cách là sĩ quan trong quân lực Hoa Kỳ.

Tôi là con và cháu của các sĩ quan Hải quân, và cha của tôi tin tưởng rằng mọi khi gặp nguy hiểm, tôi phải noi theo những gì mà cha tôi đã nêu lên. Một người lính dắt tôi vào trong một xà lim trống, dắt cái cồng tôi đang nằm trong đó xuống sàn và phẩy cái chần lên mình tôi. Trong vài ngày sau, tôi sống trong tình trạng lúc tỉnh lúc mê. Những người lính hầu hết tôi là thiểu tá quân lực Hoa Kỳ, và khai thác tin tức quân sự. Họ đánh đập tôi liên tục, và tôi bắt đầu cảm thấy đau đớn khi phải nhấc chân tay bị gãy. Tôi bắt đầu sau vài cú đánh.

Tôi nghĩ, nếu mình có thể chịu đựng được, hãy sống sót và đưa tôi đi bệnh viện. Những ngày đầu tiên, tôi nhận biết tình trạng của tôi đã trở nên nghiêm trọng hơn. Tôi bắt đầu nóng và thấy

Trận đánh đầu tiên vào thủ đô Hà Nội

Tác Giả: John McCain (Di&ch gia NHL)
Thứ Bảy, 05 Tháng 3 Năm 2011 06:09

gian bắt đầu nên lâu hơn. Tôi nằm trong cái vũng c&a nh&ng th& do tôi nôn m&a cùng với nh&ng th& do c& th& tôi bài tiết ra, và đầu gối tôi đã bắt đầu sưng tấy lên khi ng& khi p và bị biến mất đi. Nhân viên y tế gọi Zorba tới bắt mạch cho tôi. Tôi hỏi rằng: "Các ông sắp đưa tôi đi bệnh viện có phải không? Ông ta trả lời: "Không, quá trễ rồi" Tôi kinh hoàng về cái chết tiếp theo bắt đầu. Ngay khi Việt Nam luôn luôn tiếp tục đi đầu cho nh&ng ng& i bị th&ng trở m trở ng.

Thật là hạnh phúc, tôi lại rơi vào cơn mê. Một lúc sau tôi tỉnh lại khi viên trợ y trở lại, mất tên chó đ& hên h& tên là Bug [B&c] xô vào xà lim c&a tôi với vẻ h&t hoảng, nói tiếp rằng: "Cha c&a anh là một đồ đ&c có uy tín lớn, bây giờ chúng tôi đưa anh đi bệnh viện" "Xin Trả lại bạn phần c& cho cha tôi" Thật không thể hiểu được nếu không nhìn thấy họ đã sung sướng biết bao khi bắt đầu c& con trai c&a một đồ đ&c và tôi hiểu rằng chính cái đ&a với c&a cha tôi đã trở tiếp liên can đến sự sống còn c&a tôi. Tôi được chuyển đến một bệnh viện ở trung tâm thành phố Hà Nội.

Chỉ hai ngày sau đó, tôi thấy mình nằm trong một căn phòng bệnh thủ, mũi "nhieu như trâu" và chuốt n&a. Mọi khi trở lại, b& và n&c đ&ng thành vũng trong sàn nhà. Không có ai lưu tâm đến việc giúp tôi rửa nh&ng cấu ghét nh&y nh&a trên thân thể tôi. Tôi đã bắt đầu ph&c h& i đ&c trí não, và nh&ng ng& i th& m v&n đã tới bệnh viện để tiếp tục làm việc. Sự đánh đập cũng giúp tôi hơn trong thời gian ngắn bởi vì tôi đã thoát ra nh&ng tiếng kêu thét r&n tóc gáy khi tôi bị đánh và nh&ng ng& i th& m v&n tôi tỏ ra lo ngại rằng nhân viên c&a bệnh viện có thể ph&n đ&i h&. Cuối cùng thì tôi cho họ biết tên chính xác của tôi và sự hiểu của họ đi. Khi bắt đầu và nh&ng m&c tiêu diệt trong tương lai, tôi kể tên nh&ng thành phố đã từng bị oanh t&c.

Đầu tháng 12, họ gọi phụ chân phải của tôi, cắt hết các giây ch&ng ở một bên đầu gối, ch& đó không bao giờ có thể hồi phục hoàn toàn được. Chỉ cuối tháng 12, họ quy&t định cho tôi xuất viện. Tôi bị sốt cao, tiêu chảy và mất khoảng 25 ki lô, chỉ còn nặng 45 ki lô thôi. Ngay khi vẫn còn bó bột và chân đau như t&. Tôi bị bắt một, đặt trong thùng xe tải và đưa tới một nhà tù gọi là Đ&n Đ&n (The Plantation). Thật là một niềm khuây kh&a lớn lao cho tôi, vì được giam chung xà lim với 2 ng& i tù khác là hai Thi&u Tá Không Quân "Bud" Day và Norris Overly.

Có một điều không thể nghi ngờ được là chính Bud và Norris đã cứu mạng sống của tôi. Sau đó hai ng& i này đã nói ra cái tên tiếp theo đầu tiên của họ khi gặp tôi là thấy tôi sinh l&c kì t qu&, mất lại ra, đ& đ&n vì sốt, đó là một ng& i đ&ng trở c&ng ng&ng c&a c&a t& th&n. Hai bên đó nghĩ rằng ng& i Việt Nam đi cho tôi chết và giao tôi cho hai bên đó săn sóc tôi để họ khi bị lên án nộp tôi chết. Bud đã bị th&ng n&ng khi nh&y dù kh&n c&p ra khỏi máy bay. Sau khi bắt, anh ấy đã trốn thoát gần tới một phi trường đã chiếm của Mỹ thì bị bắt lại. Bên ng& i bắt anh ấy đã dùng vòng thòng l&ng b&ng giây thép để cuốn quanh vai của anh ấy rồi xi&t th&t chết cho tới khi hai bên vai của anh ấy hợp như sắp ch&m vào nhau, rồi trói hai cánh tay của anh ấy lại và treo anh lên xà nhà của nhà tra tấn làm hai vai của anh ấy bị x& rời nhau ra.

Tình trạng nhố thố kéo dài trong nhố u giố đố ng hố . Bud không bao giố chố p nhố n số khai thác cố a ngố i Vi&t Nam vố nhố ng tin tố c quân số . Thố Bud đố cho bố n đố đố p gố y cánh tay phố i cố a anh lố n thố hai, đố là cánh tay vố n dĩ đố bố gố y, và chúng còn đố đố p gố y nố t cánh tay kia, chố anh không hố cho chúng mố t mố u tin nào. Vì nhố ng thố ng tích cố a Bud nên anh không thố giúp gì trong viố c săn sóc thân thố cố a tôi. Norris là ngố i có bố n chố t hoà nhố, nhố n nhố c, đố làm vố sinh thân thố cho tôi, đút cho tôi ăn và giúp tôi đố bố phân và nố c tiố u.

Nhố có hai ngố i bố n này, tôi đố bố t đố u hố i phố c. Tôi đố số m tố đố ng đố y và có thố dùng đố i nố ng đố đi lố i trong cái xà lim đố. Tháng 4 năm 1968, Bud bố chuyố n đi nhà tù khác. Norris thì đố c trố tố do đố i cái gố i là "ân xá" và tôi còn bố giam riêng trong hai năm nố a. Mố c đầu tôi còn phố i dùng đố i nố ng đố đi lố i khố p khiố ng trong xà lim cố a tôi, hình đố ng tôi vố n còn thố thố m lố m, tôi không thố nhố t lên hoố c cố m bố t cố mố t cái gì. Bố nhố kiố t lố đố làm tôi khố số . Thố c ăn và nố c uố ng bố thố i ra ngay tố c khố c, và đố dày bố đố u quố n đố làm tôi rố t khó ngố . Cố đố c là mố t vố n đố hố i hùng, nó đố đề bố p tinh thố n và làm suy yố u số c kháng cố cố a con ngố i mố t cách có hiố u quố hố n bố t cố mố t hình thố c hành hố nào khác. Không có ai đố tham vố n, con ngố i bố t đố u nghi ngố số phán xét và can đố m cố a mình. Vài tuố n lố đố u tiên là gay go nhố t.

Tuyố t vố ng đố p đố n ngay tố c khố c, và đố là mố t kố thù ghố gố m, tôi đố phố i đố ng lố i trong trí nhố nhố ng cuố n sách, nhố ng bố phim mà tôi đố thố ng thố c. Tôi đố thố viố t sách và kố chố bố n vố chính mình, trình điố n nhố ng chuố i số kiố n trong cố đố n cố a xà lim. Tôi phố i thố n trố ng ngắ n gố a trí tố ng tố ng đố trố nên mắnh liố t đố n nố i thố ng xuyên đố a đố y tôi tố i mố t nố i trong tâm trí mà tố đố tôi không thố trố lố i đố c nố a. Xà lim cố a tôi đố i điố n vố i phòng thố m vố n đố bên kia sân. Giố ng nố m là mố t tố m ván, và mố t cái bóng đèn treo lố ng lố ng trên số i giố điố n tố trố n nhà thố ng xuố ng. Bóng đèn thố p sáng suố t ngày đố m.

Cố ng thêm vố i nhố ng khố số cố a chúng tôi là cái mái nhà lố p tôn đố làm tăng cái nóng cố a mùa hè lên khoố ng 5 đố hoố c hố n thố . Giố a tháng 6 năm 1968, viên trố ng trố i gố i tôi tố i gố p hố n, có bày ra bánh bích quy, thuố c lá và hố i tôi có muố n vố vố i gia đố nhố không. Tôi muố n nói là có: Tôi bố mố i mố t, bố nhố hoố n và số hố i. Nhố ng cái Quy Tố c Hành Xố đố rõ ràng: "Nhố ng tù nhân Mố không thố chố p nhố n tha có điố u kiố n, ân xá hoố c đố c ân". Tôi nói là đố tôi suy nghĩ vố vố n đố đố. Tôi hiố u viố c phóng thích tôi số đố nhố hố ng nhố thố nào tố i cha tôi và các bố n đố ng tù, và sau đố tôi đố c biố t cái mà ngố i Vi&t Nam hy vố ng số dành đố c. Ngày 4 tháng 7 cha tôi đố c thăng lên chố c Tố Lố nhố Thái Bình Đố ng.

Phố Vi&t Nam đố nhố chào mố ng cha tôi bố ng mố t đố n tố ng tuyên truyố n gây chú ý là trố tố do

Trên đánh đầu tiên vào thủ đô Hà Nội

Tác Giả: John McCain (Di&#ch gia&# NHL)

Thứ Bảy, 05 Tháng 3 Năm 2011 06:09

cho con trai của ông và coi đó như một hành động "thiêng chí". Hai tháng trôi qua, không có gì xảy ra. Và như ng đợi hành hạ tôi bị bắt đầu. Tôi bị lôi vào trong căn phòng trống và giam ở đó 4 ngày. Tôi ng đợi, bốn lính gác trực tiếp đánh đập tôi. Một tên gọi tôi cho như ng tên khác đánh đập túi bụi. Tôi bị gãy mũi và xương sườn và hai cái răng. Suy nhược vì bị đánh đập và kiệt lực, chân phải của tôi tê liệt nên vô dụng, do đó tôi không thể đứng được. Tối đêm th ba thì tôi nằm trên máu, phân và nước tiểu của mình, vì một mũi và đau đớn, tôi không thể chuyển giường được.

Ba tên lính gác đưa cho tôi giường dây rỉ chúng đánh tôi các vết khiếm. Chúng đưa tôi nằm trên sàn nhà rỉ vì các vết đau đớn ở cánh tay tôi mũi bị gãy ra. Tuy nhiên vì đau đớn không thuyên giảm và tra tấn thì tàn bạo hơn. Tôi cố gắng sát. Sau vài lần không thành công, tôi tìm cách để giường dây. Lấy úp cái xô đựng phân và nước tiểu, tôi đứng lên đó, níu vào tay nắm bàn ghế cánh tay còn lành, tôi luồn áo của tôi qua cái cửa chớp và buộc thành vòng tròn. Khi tôi đang luồn cái vòng dây vào cửa. Tên lính gác nhìn thấy cái áo của tôi luồn qua cửa sổ, kéo tôi xuống và đánh tôi. Sau đó tôi lại làm lần thứ hai, một cố gắng sát như nhàn hạ. Vào ngày thứ tư, tôi đành chịu thua.

Tôi đã ký vào bản thú nhận: "Tôi là một tên tội phạm được hỏi, và tôi đã th c hi n nh ng công việc của một phi công". Một tên lính gác bắt tôi cho thêm nội dung thú nhận này vào trong băng ghi âm. Tôi từ chối, và bị đánh đập cho tới khi tôi đồng ý. Đó là hai tu n lần kinh khủng nhất trong đời tôi. Tôi rùng mình, như thấy sợ hãi như cả tôi là một công nhân, và sợ không còn ai nhìn tới tôi nữa, ngoại trừ trong sự thối nát của họ hoặc khinh bỉ. Ngay cả Việt Nam dường như không bao giờ bận tâm tới việc làm thối nát của chúng tôi, như ng họ luôn luôn th n tr ng không để chúng tôi bị chết. Chúng tôi tin chắc rằng một số tù binh đã bị tra tấn tới chết và họ hiểu là bị đi xử dã man.

Có một người, Dick Stratton, có như ng vết sẹo lớn bị nhiễm độc trên hai cánh tay vì bị tra tấn bị ng gây th ng. Hai móng ngón tay cái bị rách toác ra, và anh ấy bị chàm bị ng bị ng thu c lá. Tuy nhiên, ngay cả Việt Nam đánh giá chúng tôi như như ng con bài để mua c c trong v n để th ng ng ng hoà bình, và th ng ng thì họ không có ý định giết chúng tôi khi họ tra tấn để bu c chúng tôi phải hợp tác với họ. Tôi cuối năm 1969, như ng sợ đánh đập th ng ng để ng ng ng, th nh tho ng chúng tôi như n để c nh ng kh u ph n ăn thêm. Hoàn cảnh của chúng tôi không còn th m kh c nh nh ng năm trước đó nữa. Tôi được trả tự do và trở về Mỹ khi chiến tranh kết thúc, tính tới tháng 3 năm 1973, tôi đã bị cầm tù trong 5 năm rưỡi.

Chúng tôi được dạy phải có niềm tin nơi Thiên đ , nơi tổ quốc, và tin nhau. Họ hiểu chúng tôi đã sống như vậy. Như ng đi u cụ i cùng của như ng niềm tin này - niềm tin vào nhau – là vũ khí phòng vệ tốt nhất của chúng ta, là như ng thành lũy mà kẻ thù của chúng ta không thể vượt qua được. Đó là niềm tin tôi đã gặp ở trong Học Viện Hải Quân. Đó là niềm tin của cha tôi, ông tôi. Trong nhà tù, tôi là một người đi dáy, kẻ qu t, suy nhược, tất cả như ng gì tôi còn giữ lại trong

Trận đánh đầu tiên vào thủ đô Hà Nội

Tác Giả: John McCain (Di&#ch gia&# NHL)

Thứ Bảy, 05 Tháng 3 Năm 2011 06:09

ph&#m h&#nh c&#a tôi là ni&#m tin c&#a cha-ông tôi. Nh&# v&#y là đ&#. Ph&#ng theo và trích d&#n t&# ni&#m tin c&#a T&# Tiên dòng h&# tôi.